

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nrs. 06/50138 en 07/45565 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 6 maart 2008 in de
gedingen tussen:

en

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 november 2007 heeft het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COa) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om voortzetting van de verstrekkingen op de voet van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 maart 2008, verzonden op 19 maart 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda (hierna: de rechtbank), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat het COa een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het COa bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COa) is het COa onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Ingevolge het tweede lid kan onze minister - ten tijde van belang: de minister van Justitie (hierna: de minister) - het COa taken, als bedoeld in het eerste lid, opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

In artikel 12 is bepaald dat de minister regels kan stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid.

Krachtens die bepaling heeft de minister de Rva 2005 vastgesteld.

In artikel 3 van de Rva 2005 is bepaald, aan welke categorieën asielzoekers of daarmee gelijk te stellen categorieën vreemdelingen door het COa opvang wordt geboden.

In artikel 3, derde lid, aanhef en onder f en g, zijn als een zodanige gelijkgestelde categorie aangewezen de vreemdeling wiens uitzetting op grond van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) achterwege blijft en de vreemdeling die rechtmatig in Nederland verblijft, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f of h van de Vw 2000, en zich naar het oordeel van de minister, feitelijk in dezelfde situatie bevindt als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000.

2.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling aan de Rva 2005 geen aanspraak op verstrekkingen kan ontleen.

2.3. Hetgeen als grief 1 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel omtrent deze grief volstaan.

2.4. In grief 3 klaagt het COa dat de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 28 maart 2007 in zaak nr. 200605521/1, JV 2007/187), ten aanzien van het beroep van de vreemdeling op het bestaan van een acute medische noodsituatie ten onrechte heeft overwogen dat het COa in het besluit van 22 november 2007 onvoldoende heeft gemotiveerd dat geen sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen. Daartoe voert het COa aan dat - samengevat weergegeven - de rechtbank niet heeft onderkend dat het verzoek van de vreemdeling niet op het bestaan van dergelijke omstandigheden is gestoeld en dat de vreemdeling bovendien niet aannemelijk heeft gemaakt dat van een acute medische noodsituatie sprake is.

2.4.1. Zoals de Afdeling in voormelde uitspraak heeft overwogen, houdt de in artikel 3 van de Wet COa neergelegde wettelijke taak van het COa ook in dat het ondanks een meeromvattende beschikking opvang verleent in zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen, voor zover deze omstandigheden niet vallen onder het bereik van de door de minister aangewezen categorieën van artikel 3 van de Rva 2005. Het is evenwel aan de vreemdeling om, indien daartoe aanleiding bestaat, aannemelijk te maken dat van zodanige bijzondere omstandigheden sprake is.

2.4.2. Onder een acute medische noodsituatie verstaat het COa de situatie waarin betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van onmiddellijke behandeling in deze fase van de stoornis zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke en/of lichamelijke schade.

2.4.3. Het COa betoogt terecht dat de vreemdeling aan het verzoek van 27 december 2006 niet ten grondslag heeft gelegd dat sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen. Zij heeft in dat verzoek weliswaar medische omstandigheden aangevoerd, maar in dat verband alleen gesteld dat zij zich feitelijk bevindt in dezelfde situatie als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000, in welk geval ingevolge artikel 3, derde lid, aanhef en onder g, van de Rva 2005 opvang wordt verleend. In zijn besluit van 22 november 2007 heeft het COa gemotiveerd uiteengezet waarom de vreemdeling aan voormelde bepalingen geen recht op opvang kan ontlenen. Dit standpunt van het COa heeft de rechtbank in de aangevallen uitspraak bevestigd, waartegen de vreemdeling niet in hoger beroep is gekomen.

Het COa betoogt evenzeer terecht dat de rechtbank haar oordeel ten onrechte heeft gestoeld op een verklaring van 19 april 2007 van de huisarts van de vreemdeling. Uit die verklaring blijkt dat de psychische

klachten van de vreemdeling, die samenhangen met een posttraumatische stressstoornis, op dat moment niet adequaat konden worden behandeld, aangezien zij recent was bevallen, in verband waarmee de medicatie voor enige tijd was stopgezet. Nog daargelaten dat de vreemdeling die verklaring heeft overgelegd in het kader van haar verzoek aan de rechtbank van 25 april 2007 om uitstel van de voor 4 mei 2007 geplande zitting ter behandeling van haar beroep in zaak nr. 06/50138, heeft het COa in de inhoud van die verklaring geen aanleiding hoeven zien om aan te nemen dat sprake was van een acute medische noodsituatie in vorenbedoelde zin.

Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat het COa zich in zijn besluit van 22 november 2007 niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft mogen stellen dat van zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen niet is gebleken.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Grief 2 behoeft geen bespreking meer. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 22 november 2007 alsnog ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 6 maart 2008 in zaak nr. 07/45565;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. B. van Wagtendonk, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Wagtendonk
voorzitter

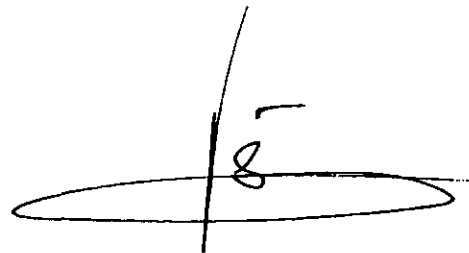
w.g. Prins
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 september 2008

363.

Verzonden: 30 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

faxbericht

Martine
24-01-07

Azi

datum 22-11-2007
aan Rechtbank Breda
t.a.v. De griffier/Vreemdelingenkamer
fax (076) 531 19 14
van Mw mr S.F. Leeuwin
bedrijfsonderdeel
telefoon (070) 372 72 43
fax (070) 372 72 72
betreft het beroep van B.S. Lhan-Aa, procedurenummer
06/50138
aantal pagina(s)

Ingekomen bij de griffie op:

22 NOV 2007

Rechtbank Breda,
sector bestuursrecht

Geachte griffier,

Bijgevoegd vindt u een afschrift van mijn schrijven aan gemachtigde van eiser. Ik ga ervan uit u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Hoogachtend,

Mw mr S.F. Leeuwin

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers**faxbericht**

datum 22-11-2007
aan De Rechter Advocaten
t.a.v. R.W. van Voorst Vader
fax (0115) 61 48 21
van Mw mr S.F. Leeuwin
bedrijfsnummer
telefoon (070) 372 72 43
fax (070) 372 72 72
betreft B.B. Lhan AA, procedurenummer 06/50138
aantal pagina(s)

Geachte heer/mevrouw van Voorst Vader,

Hierbij doe ik u de beschikking toekomen naar aanleiding van uw verzoek om opvang
inzake uw cliënte mevrouw

Ik ga ervan uit u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Hoogachtend,

Mw mr S.F. Leeuwin

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

De Rechter Advocaten
T.a.v. R.W. van Voorst Vader
Postbus 212
4530 AE Terneuzen

datum	22-11-2007	ons kenmerk	07u.001683
onderwerp	Verzoek om opvang	uw brief	27 december 2006
inlichtingen bij	Mw mr S.F. Leeuwin	bijlage(n)	

Geachte heer/mevrouw van Voorst Vader,

Bij schrijven van 27 december 2006, heeft u namens uw cliënte, mevrouw het
COA verzocht uw cliënte (hernieuwd) toe te laten tot de opvang.

Besluit

Het verzoek om opvang van uw cliënte wordt afgewezen.

Motivering van de beschikking

Eindiging van de opvang

Bij beslissing van 9 december 2002 heeft de ambtsvoorganger van de Minister van Justitie, namens deze de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), de asielaanvraag van uw cliënte, afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 11 juni 2004 gegrond verklaard door Rechtbank 's- Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem. Bij besluit van 21 april 2005 heeft de ambtsvoorganger van de Minister van Justitie, namens deze de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), de asielaanvraag van uw cliënte, wederom afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 22 december 2005 ongegrond verklaard door Rechtbank 's- Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem. Tegen deze uitspraak heeft uw cliënte hoger beroep ingesteld bij de Raad van State. Bij

Correspondentie uitsluitend
aan het postadres met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze brief

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

uitspraak van 3 mei 2006 heeft de Raad van State de eerdere uitspraak van de rechtbank bevestigd. Thans is uw cliënte rechtmatig verwijderbaar in haar asielprocedure.

De beslissing van 21 april 2005 is een meeromvattende beschikking als bedoeld in artikel 45 van de Vreemdelingenwet 2000, voor wat betreft de rechtsgevolgen. Dat houdt in dat de afwijzing van de door uw cliënte ingediende aanvraag om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op grond van het bepaalde in artikel 45, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 van rechtswege tot gevolg heeft dat de daarin bedoelde verstrekkingen worden beëindigd.

De IND heeft bij brief van 27 juni 2006 het COA medegedeeld dat uw cliënte rechtmatig verwijderbaar is geworden op haar asielaanvraag, en dat de rechtsgevolgen van artikel 45 Vreemdelingenwet 2000 in werking zijn getreden. Het COA kan aldus niet zelfstandig beslissen omtrent het eindigen van de verstrekkingen. Ingevolge artikel 45 van de Vw 2000 eindigen de verstrekkingen immers van rechtswege.

Verzoek om opvang

Het COA kan alleen tot opvang overgaan indien uw cliënte behoort tot een van de categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005). Hierbij merk ik op dat de Rva een algemeen verbindend voorschrift (ABRVs, 9 augustus 2002; AB 2002, nr 30) is en derhalve geen beleidsregel, waarvoor de inherente afwijkingsbevoegdheid ex artikel 4:84 van de Awb geldt. Dit artikel geldt nu juist echter niet ten aanzien van de Rva, zodat aan het COA geen zelfstandige beoordelingsruimte toekomt.

In uw brief van 27 december 2006 verzoekt u het COA om uw cliënte hernieuwd toe te laten tot de opvang. U stelt dat uw cliënte op 29 augustus 2006 een aanvraag ingediend heeft tot het verlenen van een vergunning tot verblijf met als doel medische behandeling c.q. medische noodsituatie. Tevens geeft u aan dat u de Minister heeft verzocht om toepassing te geven aan artikel 64 Vw.

Indien uw cliënte meent dat zij gelet op haar medische situatie niet in staat is om te reizen, kan zij een beroep kan doen op artikel 64 van de Vw 2000; in dit kader verwijs ik met betrekking tot de procedure rondom zwangerschap naar de Vc A4/7.6. Uit de door u overgelegde informatie blijkt dat uw cliënte dat gedaan heeft en de IND op 27 december 2006 heeft verzocht om toepassing te geven aan artikel 64 Vw 2000. Eerst indien de IND heeft geoordeeld dat uw cliënte niet in staat is om te reizen en artikel 64 Vw 2000 dan wel de analoge situatie op uw cliënte van toepassing is, kan er een recht op opvang ontstaan (zie artikel 3, derde lid, sub f en g, Rva 2005). Van een dergelijk oordeel van de IND is niet gebleken. Voorts merk ik nog op dat ingevolge artikel 4, lid 3 van de Rva 2005 (wijziging Rva 2005, Staatscourant 12 september 2006) het enkele beroep op artikel 64 Vw of de analoge situatie geen recht op opvang genereert.

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft bij uitspraak van 28 maart 2007 (nr. 200605521/1, JV 2007/187) geoordeeld dat het COA ingevolge haar algemene opvangtaak, welke voortvloeit uit artikel 3 Wet COA, opvang dient te verlenen in het geval van zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen, voor zover deze omstandigheden niet vallen onder het bereik van de door de minister aangewezen categorieën van artikel 3 Rva 2005. Gesteld nog gebleken is dat er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot opvang nopen.

Ten overvloede attendeer ik u er op dat uw cliënte ook in een situatie buiten de opvang ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 aanspraak kan maken op voortgaande medische zorg. De enkele omstandigheid dat uw cliënte geen onderdak meer heeft leidt niet tot de conclusie dat een eventuele behandeling niet mogelijk is (AbRvS, 20 januari 2005, nr. 200406855/1).

Ten aanzien van uw cliënte is een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier op medische gronden ingediend. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier op medische gronden geeft geen recht op continuering van de Rva-verstrekkings en staat niet de beëindiging van de Rva-verstrekkings in de weg (artikel 7, tweede lid, Rva 2005).

Uw cliënte behoort derhalve niet tot een van de (andere) categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen (Rva 2005). Uw cliënte heeft derhalve geen (nieuw) recht op verstrekkingen.

Rechtsmiddelen

Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij de voorzitter van de Vreemdelingenkamer van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage. Het beroep moet binnen 4 weken na de dag van verzending van dit besluit worden ingesteld.

Het beroepschrift dient u te richten aan:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken

Postbus 1601

2003 BR Haarlem

(faxnummer: 023 - 512 67 36)

Een ingediend beroepschrift heeft geen schorsende werking. Ter verkrijging van schorsende werking dient u connex aan het beroepschrift een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen. Pas wanneer de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening heeft toegewezen kan er een recht op verstrekkingen ontstaan. 3

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers
namens deze,
de Algemeen Directeur,
namens deze

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'A. Tardjopawiro', written over a horizontal line.

mr. A. Tardjopawiro
Senior Bedrijfsjurist directie Beleid en Juridische Zaken

2

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/50138

AWB 07/45565

V-nr(s):

**uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 6 maart 2008**

in de zaak van

eiseres, woonplaats kiezende ten kantore van haar gemachtigde
mr. R.W. van Voorst Vader te Terneuzen,

en

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: COA),
verweerder,
gemachtigde mr. G. Turksema.

I. Procesverloop

1.1 Eiseres heeft beroep ingesteld tegen de brief van verweerder van 29 augustus 2006, waarbij eiseres is medegedeeld dat de verstrekkingen die eiseres heeft ontvangen op grond van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen (hierna: Rva) op 12 september 2006 zullen worden beëindigd. Dit beroep is geregistreerd onder nummer AWB 06/50138. Daarnaast heeft eiseres beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 22 november 2007 waarbij haar verzoek om continuering van de Rva-verstrekkingen, waaronder opvang, is afgewezen. Dit beroep is geregistreerd onder nummer AWB 07/45565.

1.2 Verweerder heeft de op de beide zaken betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 De beroepen zijn gelijktijdig behandeld ter zitting van 24 januari 2008. Eiseres is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiseres heeft gesteld te zijn geboren op de Mongolische nationaliteit te bezitten en sedert 15 januari 2001 als vreemdeling in Nederland te verblijven.

Eiseres heeft op 15 januari 2001 een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel ingediend die bij meervoudige beschikking van 9 december 2002 is afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is door deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, gegrond verklaard bij uitspraak van 11 juni 2004. Hierna is een nieuw besluit genomen. Bij meervoudige beschikking van 21 april 2005 is de aanvraag wederom afgewezen. Het tegen dat besluit ingestelde beroep heeft deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, bij uitspraak van 22 december 2005 (AWB 05/22512) ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 3 mei 2006 (nr. 2006005571/1) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS) het tegen de hiervoor genoemde uitspraak ingestelde hoger beroep ongegrond verklaard. Op 27 juni 2006 heeft de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND) een kennisgeving verstuurd aan verweerder dat de vertrektermijn voor eiseres is aangevangen. Bij brief van 29 augustus 2006 heeft verweerder eiseres te kennen gegeven dat de Rva-verstrekingen, waaronder de inschrijving bij ZRA, op 12 september 2006 zullen worden stopgezet en dat eiseres zal worden uitgeschreven uit de COA-bestanden. Tegen voornoemde brief heeft eiseres op 3 oktober 2006 een bezwaarschrift ingediend. Dat bezwaarschrift heeft verweerder op 13 oktober 2006 doorgezonden naar het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken opdat het als beroepschrift zou kunnen worden behandeld. Op 16 oktober 2006 is het beroep ontvangen door de rechtbank, zittingsplaats Breda en geregistreerd onder nummer AWB 06/50138.

Bij brief van 27 december 2006 heeft eiseres verweerder verzocht om continuering van de Rva-verstrekingen, waaronder opvang. Verweerder heeft de rechtbank bij brief van 20 april 2007 laten weten dat op voorgaand verzoek, geleid op jurisprudentie van de AbRS, zal worden beslist. Bij besluit van 22 november 2007 heeft verweerder het verzoek om continuering van de Rva-verstrekingen afgewezen. Hiertegen heeft eiseres op 8 januari 2008 beroep ingesteld bij de rechtbank. Dat beroep is geregistreerd onder nummer AWB 07/45565.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of de bestreden besluiten in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiseres heeft in het beroep dat is gericht tegen de brief van 29 augustus 2006 aangevoerd dat verweerder ten onrechte de Rva-verstrekingen heeft beëindigd zonder dat een beëindigingsgesprek of terugkeergesprek met eiseres heeft plaatsgevonden waarin zij haar zienswijze heeft kunnen geven. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft eiseres gesteld dat zij voor de inwerkingtreding van Vw 2000 in de opvang is opgenomen waardoor verweerder niet zonder meer tot beëindiging van de voorzieningen heeft kunnen overgaan. Daarbij was eiseres ten tijde van de brief in verwachting van een kind en was zij aangewezen op medische zorg. Ook om die reden was voortzetting van de voorzieningen noodzakelijk.

Ter onderbouwing van het beroep dat is gericht tegen het besluit van 22 november 2007 heeft eiseres, samengevat, het volgende aangevoerd.

Eiseres heeft op 29 augustus 2006 een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier ingediend met als doel 'medische behandeling, e.q. medische nood situatie', dan wel

gevraagd toepassing te verlenen aan artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Deze aanvraag is door de IND in behandeling genomen. De IND heeft medische informatie ingewonnen en heeft te kennen gegeven op de aanvraag te zullen beslissen. In afwachting van de beslissing op die aanvraag heeft eiseres rechtmatig in Nederland verbleven. Eiseres heeft psychische aandoeningen, waarvoor zij door de huisarts en een psycholoog met therapie en medicatie wordt behandeld. De psychische behandeling, waarvan medicatie een noodzakelijk onderdeel uitmaakt, is opgeschort tijdens de zwangerschap van eiseres. Dit omdat zij in verband met haar zwangerschap geen medicatie kon innemen. Eiseres heeft zich daardoor in een situatie met verhoogd risico bevonden. Bij brief van 25 april 2007 heeft eiseres een brief overgelegd van haar huisarts van 19 april 2007, waarin kort samengevat de situatie van eiseres van voor en na de bevalling op 11 april 2007 is uiteengezet. De huisarts heeft aangegeven dat eiseres vóór haar zwangerschap onder behandeling was voor een post traumatisch stressyndroom. Voorts heeft de huisarts medegedeeld dat tijdens de zwangerschap de medicatie is gestopt, dat eiseres drie weken geleden een zeer zware bevalling heeft gehad, dat vanwege het geven van borstvoeding nog steeds geen medicatie mogelijk is, terwijl behandeling van de depressie zonder medicatie niet goed mogelijk is. Volgens eiseres blijkt hieruit dat zij al die tijd verkeerd in een situatie feitelijk hetzelfde is als de situatie van een vreemdeling aan wie op grond van artikel 64 Vw 2000 uitstel van vertrek wordt verleend. Daarbij heeft zij een beroep gedaan op artikel 3, derde lid, onder g, van de Rva 2005. Naar mening van eiseres heeft de IND haar ten onrechte geen uitstel van vertrek verleend. Volgens eiseres is zij ten onrechte ongewenstverklaard op grond van een veroordeling voor een winkeldiefstal die zes jaar geleden heeft plaatsgevonden. Daarbij acht zij van belang dat verweerder haar reeds zes jaar in Nederland heeft laten verblijven zonder haar ongewenst te verklaren. Ook heeft eiseres in dat kader een beroep gedaan op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en het recht op het bij dat artikel gegarandeerde familieleven. Ter onderbouwing van dit beroep heeft eiseres gewezen op haar huwelijk op 6 maart 2007 met haar Iraanse echtgenoot met wie zij op een dochtertje heeft gekregen. Volgens eiseres zijn de gezinsbanden onvoldoende betrokken in die beoordeling. Verder heeft eiseres in dat kader aangevoerd dat zij, gelet op haar medische situatie, niet in staat een mvv-procedure te doorlopen in Mongolië. Bovendien heeft haar dochter de Nederlandse nationaliteit en kan zij niet gedurende de mvv-aanvraagprocedure van haar dochter worden gescheiden. Ook niet omdat zij haar dochter nog borstvoeding geeft.

Naar de mening van eiseres blijkt met name uit de hiervoor uiteengezette bijzondere medische omstandigheden dat in haar geval sprake is een situatie zoals aan de orde in de uitspraak van de AbRS van 28 maart 2007 (JV 2007/187) die tot continuering van de Rva-verstrekingen noopt. Ter zitting heeft eiseres hieraan toegevoegd dat zij onder het bereik van de zogenaamde Generaal Pardon-regeling valt waardoor voor verweerder wellicht de zorgplicht ontstaat om middels een toelage voor haar en haar dochter te zorgen.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 45, eerste lid en onder c, Vw 2000 heeft de beschikking waarbij een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, of voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 33 wordt afgewezen, van rechtswege tot gevolg dat de verstrekingen voorzien bij of krachtens de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers of een ander wettelijk voorschrift dat soortgelijke verstrekingen regelt, worden beëindigd op de bij of krachtens die wet of dat wettelijk voorschrift voorziene wijze en

Reg.nr(s): AWB 06/50138 en AWB 07/45565

blad 4

binnen de daartoe gestelde termijn.

Op grond van artikel 45, derde lid, Vw 2000 treden de in het eerste lid bedoelde gevolgen van de beschikking niet in zolang het beroep van de vreemdeling de werking van de beschikking opschort.

Ingevolge artikel 3, eerste lid van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (Wet COA) is het Centraal Orgaan opvang asielzoekers belast met het plaatsen van asielzoekers in opvangcentra.

In artikel 3a, eerste lid, Wet COA is bepaald dat in afwijking van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 de afdelingen 1, 3 en 4 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000 van toepassing zijn op besluiten in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekkingen bij of krachtens de Wet COA.

Ingevolge artikel 12 van de Wet COA is de bij die wet aangewezen Minister bevoegd regels te stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid, van de Wet COA. Van deze bevoegdheid is gebruik gemaakt door de vaststelling van de Rva 2005 van 26 januari 2005, gepubliceerd in de Staatscourant van 3 februari 2005, nr. 24.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Rva 2005 draagt het Centraal orgaan opvang asielzoekers zorg voor de centrale opvang van asielzoekers door erin te voorzien dat hen opvang wordt geboden in een opvangvoorziening.

In het tweede lid van dit artikel is bepaald welke categorieën asielzoekers behoren tot de in het eerste lid bedoelde categorieën aan wie opvang wordt geboden.

In het derde lid zijn de vreemdelingen opgenomen die met de in het tweede lid bedoelde categorieën worden gelijkgesteld;

Ingevolge het derde lid, onder f, is dat de vreemdeling wiens uitzetting op grond van artikel 64, van de Vw 2000 achterwege blijft;

Ingevolge het derde lid, onder g, is dat de vreemdeling die rechtmatig in Nederland verblijft, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f of h, van de Vw 2000 en zich, naar het oordeel van Onze Minister feitelijk in dezelfde situatie bevindt als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 4, derde lid, van de Rva 2005 bestaat er geen recht op opvang indien de asielzoeker tot ongewenst vreemdeling is verklaard, als bedoeld in artikel 67 van de Vw 2000;

In het vierde lid van dit artikel is bepaald dat het enkele beroep op artikel 64 van Vw 2000 danwel het beroep op een daarmee gelijk te stellen feitelijke situatie, als bedoeld in artikel 3, derde lid, aanhef en onder f, van deze regeling geen recht op opvang genereert.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, onder b, van de Rva 2005 juncto artikel 45 Vw 2000, eindigt het recht op opvang indien het een asielzoeker betreft die rechtmatig verwijderbaar is vanwege het niet inwilligen van de asielaanvraag die recht geeft op opvang; op de dag na de dag waarop de vreemdeling rechtmatig verwijderbaar is geworden.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is een aanvraag om een verblijfsvergunning op grond van artikel 14 Vw 2000 niet van invloed op het moment van het eindigen van het recht op opvang.

2.6 Ten aanzien van het beroep, geregistreerd onder nummer AWB 06/50138, overweegt de rechtbank als volgt.

2.6.1 De rechtbank is van oordeel dat de brief van verweerder van 29 augustus 2006 niet kan worden aangemerkt als een besluit waartegen beroep bij de rechtbank open staat. Bij de meeromvattende beschikking van 21 april 2005, waarbij de aanvraag van eiseres om een asielvergunning is afgewezen zijn immers, gelet op het bepaalde in artikel 7, eerste lid, onder h, van de Rva 2005, juncto artikel 45 Vw 2000, ook de Rva-verstrekkings, waaronder de opvang en de inschrijving bij ZRA, van rechtswege beëindigd op de dag nadat eiseres rechtmatig verwijderbaar is geworden. Die beslissing is in rechte vast komen te staan met de reeds aangehaalde uitspraak van 3 mei 2006 van de AbRS. De brief van verweerder van 29 augustus 2006 waartegen het onderhavige beroep zich richt, is derhalve slechts een mededeling aan eiseres dat in verband met de uitspraak van de AbRS van 3 mei 2006 de rechtsgevolgen van de meeromvattende beschikking van 21 april 2005 in werking zijn getreden. Anders dan eiseres heeft aangevoerd is verweerder derhalve niet gehouden om een beëindigingsbeslissing te nemen en gelden ook de verschillende stappenplannen niet. Dat eiseres de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel heeft ingediend nog vóór de inwerkingtreding van de Vw 2000 op 1 april 2001 maakt dit niet anders, aangezien het besluit tot afwijzing is genomen na 1 april 2001 en derhalve materieel en procedureel de Vw 2000 in het onderhavige geval van toepassing is.

2.6.2 Gelet op het voorgaande en onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de AbRS hieromtrent, acht de rechtbank zich onbevoegd kennis te nemen van dit beroep.

2.7 Ten aanzien van het beroep, geregistreerd onder nummer AWB 07/45565, overweegt de rechtbank als volgt.

2.7.1 Eiseres heeft eerst ter zitting van de rechtbank naar voren gebracht dat zij en haar dochter mogelijk onder de reikwijdte van de Pardonregeling vallen, die op 15 juni 2007 als de 'Regeling afwikkeling nalatenschap Vreemdelingenwet (oud)' in werking is getreden en dat zij eiseres en haar dochter daaraan recht op Rva-verstrekkings dan wel een toelage op grond van de Rvb kunnen ontlenen. De rechtbank is van oordeel dat de goede procesorde zich verzet tegen het in beroep bij de beoordeling van het bestreden besluit betrekken van deze beroepsgrond, omdat het beroep op de zogenaamde Pardonregeling eerst ter zitting en derhalve tardief is gedaan. Dit betekent dat bij de beoordeling van het bestreden besluit hetgeen is aangevoerd met betrekking tot die regeling buiten beschouwing wordt gelaten.

2.7.2 Verweerder heeft ter onderbouwing van de afwijzing van de continuering van de Rva-verstrekkings bij het bestreden besluit van 22 november 2007 het standpunt ingenomen dat de IND in geval van eiseres heeft beslist dat op eiseres artikel 64 Vw 2000 dan wel de analoge situatie niet van toepassing is en dat eiseres derhalve geen rechten kan ontlenen aan artikel 3, derde lid, onder f en g van de Rva 2005. Voorts kan ingevolge artikel 7, eerste lid, onder h, van de Rva 2005 de aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning volgens verweerder niet leiden tot een recht op opvang. Daarnaast heeft verweerder, onder verwijzing naar de reeds aangehaalde uitspraak van de AbRS van 28 maart 2007, het standpunt ingenomen dat gesteld noch gebleken is dat er het onderhavige geval sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot opvang nopen.

De rechtbank overweegt dienaangaande dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat uit het enkele beroep dat eiseres heeft gedaan op artikel 64, Vw 2000 dan wel een daaraan analoge situatie geen recht op Rva-verstrekkings voortvloeit en dat eerst indien de IND heeft vastgesteld dat eiseres onder het bereik van artikel 64 Vw 2000 valt, hiervoor voor verweerder gevolgen uit voortvloeien als bedoeld in artikel 3, derde lid, onder f, of g, van de

Rva 2005. Voorzover eiseres het niet eens is met het besluit van de IND dat artikel 64 Vw 2000 (ook analoog) niet op haar van toepassing is, dient zij zich met eventuele rechtsmiddelen tegen dat besluit tot de IND te wenden. Ook heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat uit het indienen van een reguliere aanvraag als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 evenmin recht op Rva-verstrekingen voortvloeit.

Ten aanzien van het beroep van eiseres op een acute medische noodsituatie op grond waarvan eiseres feitelijk opvang dient te krijgen, is de rechtbank echter, anders dan verweerder in het bestreden besluit heeft overwogen, van oordeel dat eiseres wel degelijk heeft gesteld dat sprake is van bijzondere omstandigheden die verweerder in het licht van hiervoor genoemde uitspraak van de AbRS van 28 maart 2007 had moeten mee nemen in zijn beoordeling of hij op grond van zijn algemene opvangtaak op grond van artikel 3 van de Wet COA opvang aan eiseres dient te verlenen. Eiseres heeft de door haar aangevoerde medische omstandigheden ook met medische informatie onderhouden. Derhalve heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank bij het bestreden besluit niet kunnen volstaan met de enkele overweging dat gesteld noch gebleken is dat er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die, gelet op van de uitspraak van de AbRS van 28 maart 2007, tot opvang nopen. Dat eiseres op grond van artikel 67 Vw 2000 ongewenst is verklaard, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder in het onderhavige geval niet hoeft te beoordelen of sprake is van dermate bijzondere omstandigheden die nopen tot toepassing van de zogenaamde buitenwettelijk bevoegdheid. Ondanks dat eiseres niet behoort, of kan behoren, tot een categorie vreemdelingen die op grond van de Rva 2005 recht heeft op (continuering van) Rva-verstrekingen sluit de ongewenstverklaring niet uit dat in zeer bijzondere omstandigheden, zoals het bestaan van een acute medische noodsituatie, toch Rva-verstrekingen moeten (blijven) worden verleend. Daarbij komt nog dat eiseres de bijzondere (medische) omstandigheden reeds ten tijde van het verzoek om continuering van de Rva-verstrekingen de bijzondere (medische) omstandigheden naar voren heeft gebracht, terwijl zij eerst geruime tijd later, bij besluit van 29 maart 2007, tot ongewenst vreemdeling is verklaard.

Gelet op vorenstaande overwegingen is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit in strijd met het in artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) opgenomen motiveringsbeginsel is genomen. Derhalve komt het besluit van 22 november 2007 voor vernietiging in aanmerking.

2.7.3 Op grond van het voorgaande zal het beroep, geregistreerd onder nummer AWB 07/45565, gegrond worden verklaard en het bestreden besluit worden vernietigd. Gelet hierop behoeven de overige beroepsgronden geen bespeking. De rechtbank acht termen voor een proceskostenveroordeling aanwezig. De proceskosten zijn op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644.-- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322.-- en wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart zich in het beroep, geregistreerd onder nummer AWB 06/50138, onbevoegd;

Reg.nr(s): AWB 06/50138 en AWB 07/45565

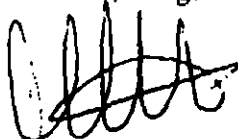
blad 7

verklaart het beroep, geregistreerd onder nummer AWB 07/45565, gegrond en vernietigt het besluit van 22 november 2007;

draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eiseres dient te betalen.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenhoven, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 6 maart 2008, in tegenwoordigheid van M.G. Panis, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

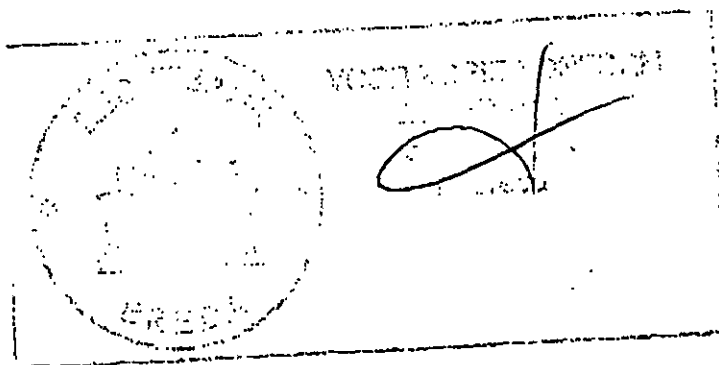

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken en vangt aan op de dag na verzending van deze uitspraak.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 11 APR 2008

10. apr. 2008 17:39

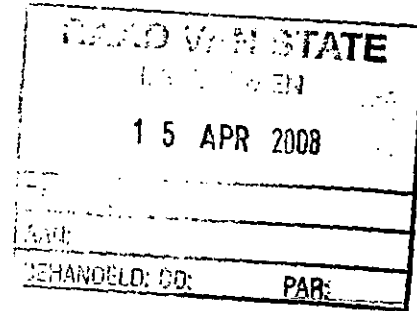
AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake:

Appellant: Het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA),
vertegenwoordigd door mw mr S.F. Lecuwin

Verweerder: vertegenwoordigd door mr R.W. van Voorst Vader

1. Inleiding

1.1 Appellant tekent hoger beroep aan tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken (hierna: de rechtbank), van 6 maart 2008, kenmerk Awb 07/45565 (bijlage 1). De rechtbank heeft in deze uitspraak het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard en de beschikking van het COA van 22 november 2007 vernietigd.

1.2 Een overzicht van de processuele aanloop tot het hierboven genoemd besluit van appellant, is gegeven in de aangevallen uitspraak van 22 november 2007. Om herhalingen te voorkomen verwijst ik naar de aldaar geschetste processuele achtergronden.

2. Griev

2.1 Het COA is van oordeel dat de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven. Hiertoe wordt door het COA drie grieven opgeworpen.

Grief 1

2.2. De eerste grief van het COA richt zich tegen rechtsoverweging 2.7.2 waarin het volgende wordt overwogen:

"Daarnaast heeft verweerder, onder verwijzing naar de reeds aangehaalde uitspraak AbRS van 28 maart 2007, het standpunt ingenomen dat gesteld noch gebleken is dat er in het onderhavige geval sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot opvang open."

Motivering:

Uw Afdeling heeft geoordeeld dat het COA in het geval van zeer bijzondere omstandigheden, voor zover deze niet onder het bereik van artikel 3 Rva 2005 vallen, opvang kan verlenen. Derhalve is appelland gehouden te toetsen of er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen.

Zie: "De in artikel 3 van de Wet COA neergelegde wettelijke taak van het COA houdt ook in dat het ondanks een meeromvattende beschikking opvang verleent in zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen, voor zover deze omstandigheden niet vallen onder het bereik van de door de minister aangewezen categorieën van artikel 3 Rva 2005 (Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State, d.d. 28 maart 2007, no.200605521/1, JV 2007/187)."

Dit oordeel is door de Afdeling meerdere malen bevestigd. Sinds genoemde uitspraak toetst appelland dan ook op het bestaan van zeer bijzondere omstandigheden in het geval een betrokkene verzoekt om opvang of verzoekt om continuering van de opvang. Echter, appelland kan zich niet verenigen met bovengenoemde uitspraak van uw Afdeling. Immers, ingevolge artikel 3 Wet COA is appelland belast met de opvang van asielzoekers.

Een verzoek om (continuering van de) opvang dient appelland te toetsen aan de Rva 2005. In de Rva 2005 staat limitatief aangegeven op welke gronden een vreemdeling aanspraak op Rva-verstrekkingen kan maken. Recht op opvang hebben alleen die vreemdelingen die behoren tot één van de categorieën

asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna de Rva 2005). Verweerder beoordeelt bij een verzoek om continuering van de opvang of de desbetreffende vreemdeling tot één van die categorieën vreemdeling behoort zoals genoemd in artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005.

Dit artikel 3 Wet COA jo. artikel 1, aanhef en sub d sub d, jo. artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005 volgt welke vreemdelingen in aanmerking komen voor opvang. De wettelijke opvangtaak van het COA, zoals neergelegd in artikel 3 Wet COA, beperkt zich tot deze groep. Zo bepaalt artikel 3 lid 1, sub a, Wet COA het volgende:

"Het orgaan is belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers."

Appellant heeft geen algemene opvangtaak zoals uw Afdeling heeft geoordeeld.

Appellant meent dat indien een vreemdeling zich in zijn of haar verzoek om (continuering van de) verstrekkingen beroept op het bestaan van bijzondere omstandigheden, appellant een dergelijk beroep alleen op kan vatten als een beroep om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid als neergelegd in 4:84 Awb. Aldaar is bepaald dat een bestuursorgaan in het geval van bijzondere omstandigheden gebruik kan maken bij zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. De Rva 2005 zelf kent een begrip als 'bijzondere omstandigheden' niet. Ook is er geen andere rechtsregel waarin bepaald wordt dat een bestuursorgaan in het geval van bijzondere omstandigheden kan afwijken van beleid of regelgeving. Appellant meent dan ook dat een beroep op het bestaan van bijzondere omstandigheden, waardoor appellant verzocht wordt af te wijken van de Rva 2005, niet anders geïnterpreteerd kan worden dan een verzoek aan appellant om gebruik te maken van een inherente afwijkingsbevoegdheid ex. artikel 4:84 Awb.

De Rva 2005 is echter een ministeriële regeling en een algemeen verbindend voorschrift (ABRvS 9 augustus 2002, AB 2002/30). Dat betekent, dat de inherente afwijkingsbevoegdheid van 4:84 Awb ten aanzien van appellant geen toepassing heeft. Deze geldt immers alleen in het geval van een beleidsregel. Daar is in deze geen sprake van. Nu er geen sprake is van een inherente afwijkingsbevoegdheid, kan het COA bij zijn beoordeling van een verzoek om (continuering van de) opvang slechts toetsen aan de voorwaarden zoals gesteld in de Rva 2005, maar kan het COA niet toekomen aan een toetsing van eventuele bijzondere omstandigheden die ex. artikel 4:84 Awb een afwijking van de Rva 2005 mogelijk zouden kunnen maken.

Appellant ziet dan ook niet in, waar de basis zou liggen voor de toets op het bestaan van zeer bijzondere omstandigheden. Appellant meent dat het leerstuk van de zeer bijzondere omstandigheden ten onrechte is meegenomen vanuit het beëindigen van de verstrekkingen conform Stappenplan Oud. Stappenplan oud (of: de herziene werkwijze, of: stappenplan 1999) is een werkwijze waarin de stappen zijn uiteengezet die de IND en de gemeente dan wel het COA dienen te zetten voordat de ROA- of Rva-verstrekkingen kunnen worden beëindigd. Het betreft hier een op artikel 8 van de Rva 1997 gebaseerde beleidsregel. Thans is dit het – gelijklopende- artikel 23 van de Rva 2005. Het beëindigen van de verstrekkingen conform Stappenplan Oud geschied op grond van beleid, zodat daar wel sprake kan zijn van een inherente afwijkingsbevoegdheid in het geval van zeer bijzondere omstandigheden.

Echter, het vraagstuk van de toelating tot de opvang of het bestaan van een nieuw recht op opvang is echter limitatief vastgesteld in de Rva 2005. Appellant mag daar geen (afwijkend) beleid op maken. Nu er geen sprake is van een inherente afwijkingsbevoegdheid, kan het COA bij zijn beoordeling van een verzoek om (continuering van de) opvang niet toekomen aan een toetsing van eventuele bijzondere omstandigheden die ex. artikel 4:84 Awb een afwijking van de Rva 2005 mogelijk zouden kunnen maken.

Grief II

2.4 De tweede grief van het COA richt zich tegen rechtsoverweging 2.7.2 waarin het volgende wordt overwogen:

"Dat eiseres op grond van artikel 67 Vw 2000 ongewenst is verklaard, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder in het onderhavige geval niet hoeft te beoordelen of sprake is van dermate bijzondere omstandigheden die nopen tot toepassing van de zogenaamde buitenwettelijke bevoegdheid. Ondank dat eiseres niet behoort, of kan behoren, tot een categorie vreemdelingen die op grond van de Rva 2005 recht heeft op (continuering van) Rva verstrekkingen sluit de ongewenstverklaring niet uit dat in zeer bijzondere omstandigheden, zoals het bestaan van een acute medische noodsituatie, toch Rva-verstrekkingen moeten (blijven) worden verleend. Daarbij komt nog dat eiseres de bijzondere (medische) omstandigheden reeds ten tijde van het verzoek om continuering van de Rva-verstrekkingen de bijzondere (medische) omstandigheden naar voren heeft gebracht, terwijl zij eerst geruime tijd later, bij besluit van 29 maart 2007, tot ongewenst vreemdeling is verklaard."

Motivering:

De rechtbank geeft hiermee blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Hieromtrent het volgende. Ingevolge artikel 4, tweede lid, van de Rva 2005 bestaat er geen recht op opvang indien de asielzoeker tot ongewenst vreemdeling is verklaard, als bedoeld in artikel 67 van de Vreemdelingenwet 2000. De gedachte hierachter is dat ingevolge artikel 67, derde lid van de Vreemdelingenwet 2000 de ongewenst verklaarde vreemdeling geen rechtmatig verblijf in Nederland kan hebben, aldus de toelichting bij genoemd artikel. De rechtbank miskent- door te oordelen dat de ongewenstverklaring van verweerder niet maakt dat appelland niet hoeft te beoordelen of sprake is van dermate bijzondere omstandigheden die nopen tot toepassing van de zogenaamde buitenwettelijke bevoegdheid- dat reeds wegens het feit dat verweerder ongewenst vreemdeling is verklaard en derhalve expliciet wordt uitgesloten van een recht opvang ingevolge artikel 4, tweede lid, de Rva 2005, niet aan de vraag naar het mogelijk bestaan van zeer bijzondere omstandigheden kan worden toegekomen.

Bij uitspraak van d.d. 22 december 2006 (JV 2007/165) overweegt uw Afdeling als volgt:

"Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 juli 2006 in zaak no. 200510434/1, JV 2006/347), heeft een vreemdeling geen belang bij een beroep tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan, zolang deze ongewenst is verklaard, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan in afwijking van artikel 8 van de Vw 2000 immers geen rechtmatig verblijf hebben(...). Dat de rechtbank bij wijze van voorlopige voorziening de werking van het besluit van 3 februari 2006 tot ongewenstverklaring heeft opgeschort, doet daaraan niet af."

Bij uitspraak van d.d. 28 juni 2002 (JV 2002/195) overweegt uw Afdeling als volgt:

"Omdat appelland ongewenst is verklaard, kan hij ingevolge art. 67 lid 3 Vw 2000 geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben. Die bepaling geldt blijkens haar bewoordingen in afwijking van die van art. 8 Vw 2000, dus ook van onderdeel h daarvan. Dat de voorzieningen rechter van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, op 12 april 2002 heeft bepaald dat appelland niet kan worden uitgezet alvorens hij op het bezwaar is gehoord door de Adviescommissie voor vreemdelingenzaken, leidt op grond van art. 67 lid 3 Vw 2000 niet tot rechtmatig verblijf."

Verweerder is ongewenst verklaard en kan derhalve, gelet op het bovenstaande, geen rechtmatig verblijf hebben. Zo bepaalt artikel 10 lid 1 van de Vreemdelingenwet 2000, het volgende:

"De vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft, kan geen aanspraak maken op toekenning van verstrekkingen, voorzieningen en uitkeringen hij wege van een beschikking van een bestuursorgaan. De eerste volzin is van overeenkomstige toepassing op de hij de wet of algemene maatregel van bestuur aangewezen ontheffingen of vergunningen." (zie tevens: MvT Koppelingswet, Kamerstukken II 1994-1995, 24 233, pag 14/15).

Verweerder is rechtmatig verwijderbaar, zodat tevens hierom niet aan de vraag naar het mogelijk bestaan van zeer bijzondere omstandigheden die zouden nopen tot opvang kan worden toegekomen, aangezien het verlenen van opvang strijd zou opleveren met bovengenoemd koppelingsbeginsel.

Ten tijde van het nemen van het bestreden besluit was appellant niet op de hoogte van de omstandigheid dat verweerder ongewenst vreemdeling is verklaard. Appellant heeft dit standpunt niet in zijn bestreden besluit meegewogen, maar daarentegen op zitting nader toegelicht. Het bestreden besluit berust dan ook op een motiveringsgebrek. Indien uw oordeelsvorming hiertoe strekt, verzoekt appelland u de rechtsgevolgen van het bestreden besluit intact te laten. Ik merk hierbij op dat als appelland ten tijde van het nemen van het bestreden besluit wel op de hoogte zou zijn geweest van de omstandigheid dat verweerder ongewenst vreemdeling was verklaard, het verzoek om continuering van de opvang eveneens zou zijn afgewezen ingevolge de Rva 2005.

Grief III

2.3 De derde grief van het COA richt zich tegen rechtsoverweging 2.7.2 waarin het volgende wordt overwogen:

" Ten aanzien van het beroep van eiseres op een acute medische noodsituatie op grond waarvan eiseres feitelijk opvang dient te krijgen, is de rechtbank echter, anders dan verweerder in het bestreden besluit heeft overwogen, van oordeel dat eiseres wel degelijk heeft gesteld dat sprake is van bijzondere omstandigheden die verweerder in het licht van hiervoor genoemde uitspraak van de AbRS van 28 maart 2007 had moeten meenemen in zijn beoordeling of hij op grond van zijn algemene opvangtaak op grond van artikel 3 van de Wet COA opvang aan eiseres dient te verlenen. Eiseres heeft de door haar aangevoerde medische omstandigheden ook met medische informatie onderbouwd. Derhalve heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank bij het bestreden besluit niet kunnen volstaan met de enkele

overweging dat gesteld noch gebleken is dat er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die, geleid op de uitspraak van de AhRS van 28 maart 2007, tot opvang nopen."

Motivering:

De rechtbank geeft hiermee blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Hieromtrent het volgende.

Ik wijs uw Afdeling allereerst op een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 24 november 2004/nr. 200404972/1 waarbij is geoordeeld dat het COA slechts onder zeer bijzondere omstandigheden, zoals in het geval van een acute medische noodsituatie, de verstrekkingen door het COA voortgezet kunnen worden, hoewel op de verstrekkingen geen aanspraak bestaat. De stelplicht en de bewijslast liggen hier volledig bij de vreemdeling, hij zal aannemelijk dienen te maken dat sprake is van dergelijke bijzondere omstandigheden dat het COA niet tot het eindigen van de verstrekkingen over mag gaan. Dit dient gedaan te worden aan de hand van concrete en recente medische documentatie, die moet aantonen dat sprake is van een acute medische noodsituatie waardoor het COA gehouden is de verstrekkingen niet te beëindigen.

Voorts heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bij uitspraak van 20 januari 2005 eveneens geoordeeld dat het COA slechts onder zeer bijzondere omstandigheden, zoals in het geval van een acute medische noodsituatie, aanleiding kan vinden om de Rva-verstrekkingen voort te zetten. Onder een acute medische noodsituatie wordt verstaan de situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. De vreemdeling moet aannemelijk maken dat van bijzondere omstandigheden sprake is (AbRvS, 20 januari 2005, nr. 200406855/1, JV 2005/124).

Ingevolge artikel 4:2 lid Awb dient de aanvrager de gegevens en bescheiden te verschaffen die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Echter, in het verzoek om opvang d.d. 27 december 2006 heeft verweerder nimmer gesteld dat er sprake is van bijzondere omstandigheden die tot opvang zouden nopen. Tevens heeft verweerder nimmer gesteld dat er sprake is van een acute medische noodsituatie die tot opvang zou nopen. Voorts heeft verweerder nimmer medische gegevens overgelegd. Appellante heeft derhalve bij beschikking d.d. 2 november 2007 enkel kunnen overwegen dat gesteld nog gebleken is dat er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot opvang nopen.

De rechtbank stelt dat verweerder de door haar aangevoerde medische omstandigheden wel met medische informatie heeft onderbouwd. In dit kader overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.4 als volgt:

"Bij brief van 25 april 2007 heeft eiseres een brief overgelegd van haar huisarts van 19 april 2007, waarin kort samengevat de situatie van eiseres van voor en na de bevalling op 11 april 2007 is uiteengezet. De huisarts heeft aangegeven dat eiseres voor haar zwangerschap onder behandeling was voor een post traumatisch stressyndroom. Voorts heeft de huisarts medegedeeld dat tijdens de zwangerschap de medicatie is gestopt, dat eiseres drie weken geleden een zeer zware bevalling heeft gehad, dat vanwege het geven van borstvoeding nog steeds geen medicatie mogelijk is, terwijl behandeling van de depressie zonder medicatie niet goed mogelijk is."

Hieromtrent merkt appellant het volgende op. Verweerder heeft noch bij het verzoek om opvang d.d. 27 december 2007, noch in het kader van de beroepsprocedure die zag op het verzoek om opvang d.d. 27 december 2007, te weten procedurenummer 07/45565, medische informatie overgelegd. Verweerder heeft bij brief d.d. 25 april 2007 weliswaar bovengenoemde brief van haar huisarts d.d. 19 april 2007 overgelegd, maar deze brief is overgelegd in het kader van een andere beroepsprocedure gericht tegen het COA, te weten procedurenummer 06/50138 (bijlage 2). Voorts merk ik op dat laatstgenoemde brief enkel is overgelegd in het kader van een verzoek om aanhouding van beroepsprocedure 06/50138, zoals tevens blijkt uit de inhoud van deze brief (zie tevens bijlage 2). Overigens heeft de Rechtbank Breda zich tevens bij uitspraak van 6 maart 2008, kenmerk Awb 07/45565 onbevoegd verklaard ten aanzien van beroepsprocedure 06/50138 (bijlage 1).

Voor het eerst ter zitting d.d. 24 januari 2007 heeft verweerder gesteld, overigens wederom niet onderbouwd met nadere medische stukken, dat er sprake is van een acute medische noodsituatie. Zoals reeds overwogen heeft verweerder bij het verzoek om opvang d.d. 27 december 2006 nimmer gesteld dat er sprake is van een acute medische noodsituatie, zodat verweerder dit niet in zijn besluitvorming heeft kunnen betrekken. Ten overvloede merk ik op dat ook al zou de brief van de huisarts d.d. 19 april 2007 wel in de besluitvorming zijn betrokken, er geen sprake zou zijn geweest van een acuut medische noodsituatie, gelet op de definitie van een acute medische noodsituatie zoals door uw Afdeling onderstreept.

3 Conclusie

Gelet op het voorgaande stelt het COA zich primair op het standpunt dat de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken, van 6 maart 2006, kenmerk Awb 06/0745565 dient te worden vernietigd en dat het inleidende beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Namens het bestuur van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers,

Mw mr S.F. Loeuwijn

Jurist Afdeling Beleid & Juridische Zaken